

Víkendy bez Hviezdičky

Za Hviezdičkou chodieval Tomi každý deň. Dokonca sa mu podarilo zistiť, na čo potrebovala ten suchý trs trávy. Občas končila svoje potulky za jedlom tým, že si so sebou odnášala okrem suchej trávy aj mach alebo mäkké listy.

„Tá je šikovná,“ krútil hlavou nad jej schopnosťami. „Pozri sa, Akim,“ ukazoval kamsi do bukovej koruny. „Tam hore má medzi konármi hniezdo. A práve doň doniesla už tretí náklad suchej trávy. To znamená, že si tam chystá izbičku. Akurát v nej nebýva. Ani raz som nevidel, že by ostala vnútri,“ čudoval sa.

Hviezdička okrem výstelky myslela ešte na čosi iné. Do hniezda nespravila len jeden vchod, ale hneď dva. Dalo sa doň vojsť spredu a vyjsť aj zadným východom. Tomi si niekoľko dní lámal hlavu nad tým, prečo potrebuje až dva otvory. No keď raz

zbadal, ako neďaleko nedostavaného hniezda pristála sova, došlo mu to.

„To je predsa únikový východ!“ zvolal. „Keby sa niekto pokúšal z jednej strany do hniezda vojsť, Hviezdička mu ubzikne druhým vchodom.“

Váhal, či má sovu odplašiť. Hviezdička, ktorá si práve vnútri stlala machovú postielku, sa zdala byť v rovnakom pokušení. Vystrčila z hniezda nožtek a vyčkávala, či si ju dravec všimne. Našťastie, sova nezbadala ani ju, ani hniezdo, takže práce na ňom mohli ďalej pokračovať.

Počas týždňa videl Tomi Hviezdičku každý deň. Behával za ňou po škole, stíhal to pred aj po atletických tréningoch. Niekedy si dokonca privstal, aby ju mohol vidieť aj skoro ráno. Veľmi rýchlo však zistil, že Hviezdička nepatrí medzi ranostajov. Bez výčitiek drichmala až do obeda.

No víkendy boli dosť problematické. Do nových chat sa sťahovalo stále viac ľudí z mesta. Robievali tam strašný hluk. Deti vrešľali ako zmyslov zbavené. Lietali po lese, kmásali kríky a nízke konáre stromov. Popoludní celé partie grilovali, púšťali si nahlas

hudbu, neustále štartovali autá, aby kamsi vyrážali a zase sa o pár minút vracali späť. Znemožňovali Tomimu akékoľvek pokusy o pozorovanie Hviezdičky.

O veвериčku sa nebál. Vedel, že vždy počká, kým huriavk ustane. No bolo mu ľúto každej hodiny, keď sa nemohol dívať, čomu sa venuje. Preto súhlasil, keď mu pán Jarný ponúkol, aby s ním trénoval aj cez víkendy. Takúto zmenu programu by si však jeho rodičia už určite všimli. Bol najvyšší čas oznámiť im, že sa dal na dráhu vrcholového športovca.

„Trénuješ s pánom Jarným? Už dva týždne? Prečo si nám to nepovedal? Ako ti to ide? A to s ním budeš každú sobotu aj nedeľu?“ Mama Andrea ho zasypala otázkami a Maco len neveriacky krútil hlavou.

„To si nebol unavený, keď som ťa po večeroch posielal po mäso a po lieky?“ pridal sa tiež k výsluchu. „Veď si za jeden deň nabehal hádam aj maratónske vzdialenosti!“

„Mne to vôbec neprekáža,“ usmieval sa Tomi. „Ja behám rád.“

„Aký je?“ štuchla do brata Lula. „Počula som, že je hrozne prísny. A vraj neznáša zvieratá.“

„Neviem,“ mykol Tomi plecocom. „Akima na tréningoch nechce, ale keď ho privediem a nechám ho sedieť pri dráhe, tak síce zazerá, ale inak nič nehovorí.“

„Ako ti vôbec napadlo chodiť na atletické tréningy?“ spýtal sa Maco.

„Tréner ma tam zavolať. Vraj mám talent. Tak som to chcel skúsiť. Nevadí?“

„Nevadí, ani náhodou,“ objala mama Tomiho. „Hlavne nech ťa to baví. A nabudúce nám také veci povedz hneď. Viem, že na nás berieš ohľad, keď sa staráme o zvieratá, ale my chceme vedieť, kde tráviš čas. A určite ťa všetci prídeme podporiť aj na preteky.“

Tomi sa usmial a tuho mamu stisol.

„Cez víkendy budem trénovať iba predpoludním,“ vysvetlil. „Poobede mám voľno. To sa zas pôjdem prebehnúť s Akimom.“

„Ty si s tým behom nedáš pokoj,“ zasmial sa Maco.

Keď sa Tomi nadýchol, že mu odpovie, celá rodina mu skočila do reči, aby to jednohlasne povedali zaňho: „Mne to vôbec neprekáža, ja behám rád!“

Rozosmiali sa, padli si okolo pliec a ešte chvíľu si vychutnávali krásny rodinný okamih.